

XXVII. Komáromi Imanap

A Pázmaneum Polgári Társulás, a Jópásztor Alapítvány és a Komáromi Római Katolikus Plébánia szervezésében Jó Pásztor vasárnapján kerül sor a XXVII. Komáromi Imanapra Révkomáromban 2016. április 17-én.

Az Imanapon magyar főpásztorért, valamint magyar papi és szerzetesi hivatásokért imádkozunk.

Egyben elindítjuk a Regnum Marianum Imakilencedet is, amelynek keretében a keresztény magyarságért és Európáért imádkozunk.

Program:

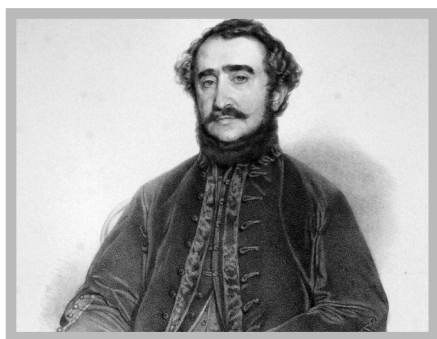
14.30 Engesztelő szentségimádás a Szent András templomban

15.00 Keresztút

16:00 Ünnepi koncelebrált szentmise a Szent András plébániatemplomban

MEGHÍVÓ

A Nagycenki Római Katolikus Plébánia és Nagycenk Nagyközség Önkormányzata a Széchenyi-emlékév keretében tisztelettel meghívja a 2016. március 5-én, szombaton Nagycenken rendezendő megemlékezésre.

Az ünnepség programja:

17.00 Ünnepi megemlékezés a Széchenyi Mauzóleumnál, melynek során Csáky Pál, az Európai Parlament felvidéki magyar képviselője tart ünnepi beszédet „Széchenyi, az európai államférfi” címmel

17.30 Koszorúzás a „legnagyobb magyar” sírjánál

18.00 Ünnepi szentmise a nagycenki templomban magyar hazánkért

A megemlékezésre szeretettel várunk mindenkit a szervezők!

JELENTKEZÉS A SZEMINÁRIUMBA

Mons. Orosch János nagyszombati érsek atya nagy szeretettel várja azon fiatal férfiak jelentkezését, akik papi hivatást éreznek és szeretnének szemináriumba lépni, hogy a kitöltött jelentkező nyomtatványt (SEVT) a plébániájukon keresztül juttassák el a következő címre: RKCMBF UK, Kapitulská 26, 814 58 Bratislava.

A jelentkezés határideje 2016. március 31. A felvételi vizsga dátumáról a RKCMBF UK értesít. További információk a www.frth.uniba.sk oldalon található.

A jelentkezéshez a következőket kell csatolni:

- keresztlevél a bértálás igazolásával
- születési levél
- a szülők egyházi házasságlevele
- érettségi bizonyítvány (esetleg az érettségi előtti félévi középiskolai bizonyítvány – vagy felsőbb iskolai végezettséget igazoló okmány) – lehet hitelesített másolat is
- orvosi igazolás az egészség állapotáról (kitöltendő a SEVT nyomtatványon)

A Nagyszombati Főegyházmegyei Hivatal címére (egyenesen Mons. Orosch Jánosnak) kell küldeni a plébánia lelkiatyjának ajánló sorait, melynek határideje szintén 2016. március 31. A személyes beszélgetésre való meghívás dátumáról az érsekség értesíti az érintetteket.

Kérjük Jézust, a Jó Pásztort, hogy magyar közösségeinkből is hívjon meg ifjakat követésére a papi hivatás által, valamint kitartóan imádkozzunk papjaink megszentelődéséért!

JÓPÁSZTOR HÍRLEVÉL

Kiadja a Pázmaneum Társulás a Széchenyi-emlékévé alkalmából.

2016. február, V. évfolyam 1. szám

Ingyenpéldány. A kiadványt a Bethlen Gábor Alap támogatta!

SZÉCHENYI ISTVÁN: VIRRASSZUNK!

„Mi, a magyar fajnak egyes tagjai, akik egész éltünkön keresztül szolgáltuk a nemzetiség és szabadság angyalát és semmi nem törhette meg szent hitünket, hogy egykor bizonyosan kimondhatatlan nemzeti díszre fog virulni a magyarság, mi ne gyengüljünk gyáva panaszra, habár létünk Isten csak áltatás lett volna is.

Álljunk ki - keblünket kettőztetett erőre lelkesítve - mindnyájan a gátra és akár volna most utolsó óránk, akár csak most fakadna nemzeti létünk szebb hajnala: »Virrasszunk!«...

Valóban virrasztanunk kell!

Virrasszunk pedig azért, nehogy pompás és hízelgő, de csak csábeshizmekkel teljes szavakkal a maga legnagyobb kárára a sokaság a józanság útjából elcsábíttassék!

Virrasszunk, nehogy gyengéinek hízelegve, restségének tömjénezve, vérét felizgatva, indulatosságát felhasználva, álpróféták a közelégedetlenség mérgét a közösség közé hintsék!

Virrasszunk, nehogy hetvenkedések és minden érdekek egymás ellen és túhegyre állítása által tökéletes forrásnak induljon a magyarság, és az egység Isten-angyala helyett a viszálykodás ármánya üsse fel köztünk tanyáját!

Virrasszunk, nehogy büntetlenül emelhesse fel parancsoló szavát köztünk a felszínes elbizakodás, s gőgjében büntetlenül ne tiporhassa mindazt, mit a szerényebb, de éppen olyan őszinte, sőt tán őszintébb hazafinak keble rejt!

Virrasszunk, nehogy felbőszült garaboncként szilaj erővel ostoroztassanak honunk külön ajkú népei a magyarság megkedveltetésére, hanem annyira becsülje meg a magyar magamagát és másokat, s a csinosodás, értelmi súly és jó ízlés annyi bájával fogja magát körül, hogy erkölcsi erővel vonzza magához a honnak különféle felekezeteit!

Virrasszunk végre, nehogy rögtönzés, minden ok nélküli való gyanúsítás, ijesztgetés és durva erőszak legyenek a megbecsült hazafiság jelei, hanem csak a túrnitadás, mérséklet, józan tapintat és mély bölcsesség nyerje bérül a polgári érdemkoszorút!”

Gróf Széchenyi István szobra Nagycenken

EGYNEK MINDEN NEHÉZ; SOKNAK SEMMI SEM LEHETETLEN.

(GRÓF SZÉCHENYI ISTVÁN)

SZENT ISTVÁN KIRÁLY ÚTJÁN HALADVA

„Ah, hol vagy magyarok tündöklő csillaga, ki voltál valaha országunk istápjá? Hol vagy István király? Téged magyar kíván, gyászos öltözetben, teelőtted sírván.” – Az ismert egyházi ének szövege erős érzelmi kötődésről tesz tanúságot. Aki átéléssel tudja énekelni, imádkozni, az úgy érzi, hogy láthatatlan szálak kapcsolják össze azzal, akihez fohászkodik. Valójában olyan fohász ez, amelyben anélkül, hogy pontosan megfogalmaznánk, kérünk valamit. Azt kérjük, hogy közelebb kerüljünk ahhoz, akihez fohászkodunk – a hozzá kapcsoló szálak megerősítését kívánjuk.

Melyek ezek a szálak? Kereszténységünk és magyarságunk. Vagy magyarságunk és kereszténységünk? Melyiket is kell először kimondani? Egyáltalán ki szabad mondanunk őket? Sokan legszívesebben mindkettőről hallgatnának, és elhallgattatnák azokat is, akik ki merik ejteni egyiket vagy másikat, esetleg mindkettőt. Nemzeti történelmünk folyamán sokszor forogtak veszélyben keresztény és magyar értékeink, hagyományaink. Volt idő, amikor külső ellenség akart bennünket ezektől megfosztani – a magyar szentek és nemzetünk nagyjai azonban ilyenkor mindig utat mutattak számunkra, hogyan kell ragaszkodnunk ezekhez az

értékekhez. Sajnos, gyakorta akadtak –s akadnak ma is– olyan „vezetők” is népünknek, akik megtagadták a magyar és keresztény értékeket, s le akarták –s ma is le akarják– téríteni a magyarságot a Szent István által kijelölt útról.

Mi, akik nem tagadhatjuk meg Szt. Istvánhoz való erős kötődésünket, mindkét szót –,keresztény és magyar”- ki merjük mondani. Úgy mondjuk ki őket, hogy egyiket sem helyezzük a másik elé – egyszerre mondjuk ki őket. Úgy mondjuk ki őket, hogy másokat nem nézünk le azért, mert ők mást mondanak magukról. Nem is akarjuk őket megakadályozni vagy kényszeríteni, hogy mást mondjanak magukról. Mindössze annyit szeretnénk, hogy mi szabadon vallhassuk magunkat –Szent István király példája nyomán– kereszténynek és magyarnak.

Teljesítenünk kell azt a nemes küldetést, amelyről Prohászka Ottokár így ír: „A magyar nemzet missziója egy harcoss nemzethez missziója, mely keresztet, kardot és lantot tudott egyesíteni. Valóban a nagy Isten szava igazolódott be rajta: »Téged tettelek erős várossá, vasoszloppá, téged kemény, erős fallá«. Az a magyar nemzeti szellem kell nekünk, mely a régiekből táplálkozik.

Ne filozofáljatok immár magyar testvérek, ne okoskodjatok, higgyetek, bízzatok, lássátok a nemzet misszióját. Nektek itt meg kell állanotok, nektek ezt a szent földet meg kell védenetek, nemcsak magatok érdekében, hanem a szent kereszténységnek javára és érdekében is.” (Prohászka Ottokár: Múlt és jelen)

Szeretnénk továbbra is kitartani mindabban, amit őseink ránk hagytak: katolikus hitünkben és magyarságunkban. Bár sokakat talán elkeserít a tudat, hogy ismét sötét felhők gyülekeznek a fejünk felett, ne hagyjuk, hogy mások gyűlölködése eltérítsen minket az őseink által kijelölt útról. Legyünk állhatatosak és szálljunk szembe azokkal, akik el akarják ragadni tőlünk drága kincseinket: hitünket és nyelvünket. Reményik Sándor szavaival élve: Ne hagyjuk elvenni a templomot s az iskolát! Küzdelmünkben legyen segítők a Magyarok Nagyasszonya és Szent István királyunk, az ő példájuk nyomán vessük a bizalmunkat a Mindenható és Igazságos Istenbe, s bizalommal fohászkodjunk a jól ismert ének szavaival: „Magyarországról, édes hazánkról, ne feledkezzél meg szegény magyarokról!”

*TbDr. Karaffa János PhD,
a Pázmáneum Társulás védnöke*

KI VOLT SZÉCHENYI ISTVÁN?

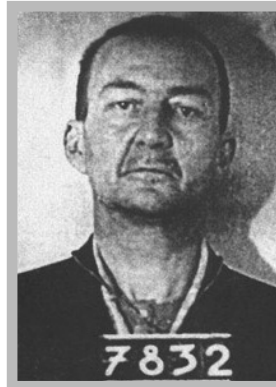
Széchenyi István gróf a Nemzeti Múzeum nagynevű alapítójának, Széchenyi Ferencnek a fia. A szülői ház mély vallásossága, áldozatkész honszeretete mélyen belevésődött lelkébe. Gyakori külföldi látogatásai tágították látókörét, s a megszerzett tapasztalatokkal hazájának javát kívánta szolgálni. A múlt emlékein való kesergés helyett a jövő feladataira összpontosított, és azokra mutatott rá nevezetes művében, a „Hitel”-ben. Irodalmi munkássága mellett konkrét tervek megvalósításában is részt vett (pl. a Duna szabályozása, a Lánchíd építése, a dunai gőzhajózás beindítása), amelyek növelték hírnevét. Kossuth radikális politikáját nem helyezte, és szembefordult vele, mert a nemzet veszedelmét látta benne. Az ország puszt-

ulása feletti fájdalom az örületbe kergette, így a Bécs melletti Döbling elmeógyógyintézetébe került. Ott 1860-ban, máig tisztázatlan körülmények közt hunyt el. Életében mindvégig hitbugzó katolikus volt, előszeretettel tanulmányozta a kor legkiválóbb katolikus műveit, és gyakran járult a szentségekhez. Tragédiája ellenére ma is így nevezzük őt: „a legnagyobb magyar”.

Könyörögjünk!

Isten, kitől a szent óhajok, a helyes tervek és az igaz tettek származnak: add meg szolgálóidnak azt a békét, melyet a világ nem adhat, hogy szívünk a Te parancsaidnak szolgáljon, s napjaink a Te oltalmad alatt nyugodtan folyjanak. A mi Urunk, Jézus Krisztus, a te Fiad által, aki veled él és uralkodik a Szentlélekkel egységben, Isten mindörökkön-örökké. Amen!

„KÉT KINCSET ŐRIZVE”

Vajon mi lehet az a két kincs? Erre a felvidéki mártírpolitikus, Esterházy János ad választ, aki az Új Hírekben 1940. decemberében ezt írja: „Két kincsünk van: magyarságunk és kereszténységünk. A Szlovákiában élő magyarság éppúgy, mint a magyar nemzetnek minden egyes tagja, két kincset őriz szívében és lelkében és ez a két kincs: a magyarsága és a keresztény mivolta. A magyar nemzetnek évezredes történelméből láthatjuk, hogy legnagyobb fiai, legnagyobb alkotói egyaránt voltak magyarok és keresztények, egyaránt szolgálták a hazát és az Istent.”

Vajon megbecsüljük ezt a két kincset mi felvidéki magyarok? A kérdést annak fényében teszem fel, hogy magyarságunk súlyos létszámcsökkenést mutat és közösségünk értékei folyamatosan más irányba mozdulnak. Mégis mindig visszatérünk a történelem kerekében a múlthoz. Ezek pedig a Szent Istváni alapok, amelyekre magyar királyaink, uralkodóink, nemzetünk legnagyobb fiai is építkeztek.

A mai korban is lennie kell olyan társadalmi normáknak, olyan értékrendszernek, amely megtart bennünket és a megmaradás mellett gyarapít is. Ez pedig a hit, a vallás, a közösségünk értékeinek a megbecsülése.

Fontosak számunkra a gazdasági problémák orvoslása, a régiók felzárkóztatása, a szociális gondok megoldása, mezőgazdaság és a gazdák felzárkóztatása és megbecsülése. De fontos kell, hogy legyen a hit és a kultúra megőrzése és továbbadása is. Jövőt építünk gyermekeinknek, unokáinknak.

De Tőlünk is függ milyen jövőt biztosítunk be számukra. Egy szabadelvű, mindenkiel toleráns és mélyen multikulturális jövőt, vagy megőrizve két kincsünket – kereszténységünket és magyarságunkat – őseink múltját adjuk tovább. Manapság amikor a keresztény Európát szeretnék megdönteni, különösen fontos, hogy kiálljunk azon értékek mellett, amelyek gazdagítják társadalmunkat, nemzetünk javát szolgálják és ezzel az egyetemet is.

„Szívünk, lelkünk nagy kincsét, nemzeti öntudatunkat és Krisztus Urunkba vetett hitünket ne tévesszük szem elől egy pillanatig sem. Ápoljuk, őrizzük ezt, mert ez az egyetlen pozitív érték, amelyet senki el nem vehet, és melynek varázslatos ereje átsegít a legnehezebb megpróbáltatásokon.” – folytatja írásában Esterházy. Megpróbáltatások érték nemzetünket: Trianon, Beneš-dekrétumok, deportálások, magyar iskolák megszüntetése, megfigyelések, besúgások, papjaink bebörtönzése, asszimiláció. Mégis itt vagyunk még mindig és dédapáink megmaradtak magyarnak és kereszténynek! Mi sem adhatjuk lejjebb, hiszen tartozunk nekik és tartozunk nemzetünknek is annyival, hogy hűek maradjunk hitünkhöz és anyanyelvünkhöz, kultúránkhöz.

Arra biztatok mindenkit, hogy fogadja meg a felvidéki mártírpolitikus szavait és őrizze meg ezt a két kincset a jövő nemzedékének!

*Karaffa Attila, a Magyar Közösség Pártja
Keresztény Platformjának elnökségi tagja*

Reményik Sándor: Templom és iskola

Ti nem akartok semmi rosszat,
Isten a tanútok reá.
De nincsen, aki köztetek
E szent harcot ne állaná.
Ehhez Isten mindannyitoknak
Vitathatatlan jogot ad:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Ti megbecsültök minden
rendet,
Melyen a béke alapul.
De ne halljátok soha többé
Isten ígését magyarul?!
S gyermeketek az iskolában
Ne hallja szülője szavát?!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

E templom s iskola között
Futkostam én is egykoron,
S hűtöttem a templom falán
Kigyulladt
gyermek-homlokom.
Azóta hányszor éltem át ott
Lelkem zsenge tavasz-korát!
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

A koldusnak, a páriának,
A jöttmentnek is van joga
Istenéhez apái módján
És nyelvén fohászcodnia.
Csak nektek ajánlgatják
templomul
Az útszélét s az égbolt sátorát?
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!

Kicsi fehér templomotokba
Most minden erok tömörülnek.
Kicsi fehér templom-padokba
A holtak is mellétek ülnek.
A nagyapáink, nagyanyáink,
Szemükbe biztatás vagy vád:
Ne hagyjátok a templomot,
A templomot s az iskolát!